

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 62/2014
27.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр.Ђ.Г., због кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката М.Ч., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 1752/12 од 20.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2276/13 од 17.10.2013. године, у седници већа одржаној 27.02.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ђ.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 1752/12 од 20.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2276/13 од 17.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 1752/12 од 20.03.2013. године окр. Ђ.Г. оглашен је кривим због кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од две године не изврши ново кривично дело.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 2275/13 од 17.10.2013. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног адв.М.Ч., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из чл. 438. ст. 1. тачка 9. и чл. 439. тач. 2. и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи првостепену и другостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Новом Саду на поновно одлучивање о жалби.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је првостепени суд прекорачио границе оптужбе и тиме учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. раније важећег ЗКП, односно члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП. Према захтеву, оптужба је прекорачена тиме што је првостепени суд суштински изменио чињенични опис дела садржан у оптужном акту као и време извршења дела, а при томе у изреци није навео битна обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, односно није навео који неистинит податак је наводно оверен, на који начин је окривљени довео у заблуду надлежни орган и који. Осим тога, првостепени суд је у изреку пресуде унео и време у коме је предузећу окривљеног дозвољено обављање делатности иако такво решење не постоји у списима, већ само решење о времену у коме је забрањено обављање делатности.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд је испитао сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, па је нашао:

Неосновано се захтевом за заштиту законитости указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. ЗКП („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/03 и „Службени гласник РС“ број 58/04...76/10) (у даљем тексту: раније важећег ЗКП).

По оцени Врховног касационог суда, првостепени суд је изреку пресуде минимално изменио у односу на чињенични опис из оптужног акта и чињенично стање уподобио са чињеницама утврђеним током поступка. Ово пре свега у односу на време извршења кривичног дела, тако што је у речи „почетком јуна месеца“ заменио речима „почетком јула месеца“, а што је само уподобљено са решењем Секретаријата за инспекцијске послове Општине Алибунар број 501-39/10-05 од 12.07.2010. године.

Стоји навод захтева да је поменути решењем предузећу окривљеног забрањено обављање делатности само у периоду од 22,00-06,00 h, а да не постоји решење којим му је дозвољено обављање делатности у периоду од 06,00 – 22,00 h, а што је првостепени суд навео у изреци пресуде. Међутим, првостепени суд с тиме није прекорачио оптужбу, већ је само извео логичан закључак да је, ако је обављање делатности забрањено између 22,00 и 06,00 h, оно дозвољено у преосталом делу дана односно од 06,00 до 22,00 h. Уосталом, и сведок Ж.П., инспекторка која је донела наведено решење, изјавила је да Секретаријат за инспекцијске послове доноси решење само уколико се забрањује рад, па је окривљеном забрањен рад ноћу, а када су услови за рад испуњени (а пошло је од тога да јесу, када је реч о дневном режиму рада од 06,00 до 22,00 h,

имајући пред собом неистинит и фалсификован извештај поднет од стране окривљеног), посебно решење се не доноси.

Према томе, незнатним изменама чињеничног описа који је у потпуности уподобљен утврђеним чињеницама и који, при томе, садржи сва битна обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, првостепени суд није прекорачио оптужбу, па су неосновани наводи захтева о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. раније важећег ЗКП.

Неосновано се у захтеву наводи и да је првостепеном пресудом повређен закон – члан 439. тачка 2. ЗКП односно члан 369. тачка 3. раније важећег ЗКП, која је учињена тиме што је првостепени суд у разлозима пресуде навео да не постоје околности које искључују кривичну одговорност окривљеног, односно говори о институту који је био предвиђен Кривичним законом Републике Србије, а не говори о кривици као елементу дела која је регулисана кривичним закоником који је важио у време извршења предметног дела.

Тачно је да је првостепени суд у разлозима пресуде уместо појма „кривица“ употребио појам „кривична одговорност“, који важећи Кривични законик не познаје. Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, очигледно је да се ради о омашци у писању јер је првостепени суд у даљем тексту јасно навео да је окривљени био свестан свог дела, да је хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено, дакле, првостепени суд је навео све елементе кривице прописане одредбом чл.22. КЗ, важећег у време извршења дела.

Најзад, неосновано се захтевом указује и на повреду одредбе члана 439. тачка 3. ЗКП, која је учињена тиме што је првостепени суд окривљеном изрекао условну осуду, а да му није утврдио казну и тиме је повредио одредбу члана 65. став 1. КЗ.

Одредбом члана 65. став 1. КЗ прописано је да условном осудом суд учиниоцу кривичног дела утврђује казну и истовремено одређује да се она неће извршити ако за време које одреди суд не учини ново кривично дело.

Првостепени суд је у изреци пресуде навео да окривљеном изриче условну осуду на казну затвора у трајању од четири месеца која се неће извршити уколико окривљени у року од две године не изврши кривично дело. На овај начин, првостепени суд није повредио одредбу члана 65. став 1. КЗ, па тиме није учинио ни повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, како се то неосновано наводи у захтеву. Наиме, очигледно је да се ради о непрецизности приликом израде одлуке а не о повреди закона јер је јасно да је казна затвора у трајању од четири месеца утврђена казна и да је одређено време проверавања, а што је јасно наведено и у разлозима пресуде на страни 9, у четвртом ставу.

Оценивши из изнетих разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ђ.Г. у целини неоснованим, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.